

LB 70: Kim są 144 tysiące?

Sto czterdzieści cztery tysiące zostały wspomniane w sumie cztery razy w Księdze Apokalipsy. Przeczytaj podane poniżej fragmenty z i wypisz, czym charakteryzuje się ta grupa ludzi! Zwróć szczególną uwagę na to, czy opis dotyczy czasu przed czy też po powrocie Jezusa i czy akcja rozgrywa się na ziemi, czy w niebie!

<p><u>Księga Apokalipsy 7,1-8</u></p>	<p><u>Księga Apokalipsy 7,9-17</u></p>
<p><u>Księga Apokalipsy 14,1-5</u></p>	<p><u>Księga Apokalipsy 15,2-4</u></p>

Kiedy połączy się te cztery opisy w jedną całość, to wyłania się następujący obraz 144 tysięcy:

- 1. Zostają zapieczętowani przed drugim przyjściem Jezusa i mają wypisane na czołach imię Ojca i Baranka.*
- 2. Są ostatnim pokoleniem wierzących, które żywo doczeka przyjścia Jezusa. Oni nie umrą.*
- 3. Śpiewają pieśń, której nikt inny nie może się nauczyć. Jest to pieśń Mojżesza i Baranka. Ta pieśń opisuje ich doświadczenie i porównuje ich doświadczenie z doświadczeniem Izraela podczas Exodusu (por. Księga Wyjścia rozdział 15). W tym czasie Izraelici byli ścigani przez Egipcjan, którzy chcieli ich zabić. Z ludzkiego punktu widzenia byli zgubieni. Jednak dzięki cudowi Bożemu zostali uratowani, podczas gdy Egipcjanie zginęli. Sto czterdzieści cztery tysiące będą miały podobne doświadczenie przed drugim przyjściem Jezusa. Ponieważ nie przyjmą znaku bestii, będą mieli zostać zabici, jednak zostaną zbawieni dzięki Bożej interwencji.*
- 4. Całym sercem idą za Jezusem i są opisani jako nienaganni. Są doskonałym odzwierciedleniem charakteru Jezusa.*
- 5. Odnieśli zwycięstwo nad bestią i jej obrazem i nie przyjęli znamienia bestii.*
- 6. Liczba 144 000 (12x12x1000) ma znaczenie symboliczne. Wyraża pełnię Kościoła. Nikt, kto należy do Jezusa, nie będzie zgubiony. Szatanowi nie uda się oddzielić od Jezusa żadnego z Jego szczerych naśladowców.*
- 7. Również odniesienie do 12 plemion Izraela z rozdziału 7,5-8 wskazuje na to, że ta liczba musi być symboliczna, ponieważ wymienione plemiona już nie istnieją. Ponadto w Nowym Testamencie termin Izrael odnosi się do Kościoła. Każdy, kto należy do Jezusa, jest częścią Izraela.*
- 8. Niezliczona rzesza „z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków” przychodzi z „wielkiego ucisku”. Jest tu mowa o ostatnich wielkich prześladowaniach, jakich „nie było od początku świata aż dotąd i nigdy nie będzie” (Ewangelia Mateusza 24,21; Księga Daniela 12,1). To ostateczna bitwa przeciwko wierzącym, która jest opisana w Księdze Apokalipsy 13,16-17. Ten wielki tłum, którego nikt nie mógł zliczyć, jest zatem wyjaśnieniem symbolicznego opisu 144 tysięcy.*

Ellen White opisała 144 tysiące w swojej książce „Wielki bóg”, 2017, rozdział 40.

„Nad kryształowym morzem, znajdującym się przed tronem, nad tym szklanym morzem, które jaśniej wspaniałością Bożą, jakby było zmieszane z ogniem, stoją ci, którzy „odnieśli zwycięstwo nad zwierzęciem i jego posągami, i nad liczbą imienia jego” (Ap 15,2). Na górze Syjon stoją wraz z Barankiem sto czterdzieści cztery tysiące odkupionych, trzymających „harfy Boże”. Głos „harfiarzy, grających na swoich harfach”, brzmi jak „szum wielu wód”, jak „łoskot potężnego grzmotu” (Ap 14,2). Śpiewają oni „nową pieśń” przed tronem — pieśń, której nikt nie może się nauczyć oprócz owych stu czterdziestu czterech tysięcy. Jest to pieśń Mojżesza i Baranka, pieśń wybawienia. Oprócz stu czterdziestu czterech tysięcy zbawionych nikt nie może nauczyć się tej pieśni, gdyż jest to pieśń ich doświadczeń — doświadczeń, przez które nikt poza nimi nie przeszedł: „Są to ci, którzy (...) podążają za Barankiem, dokądkolwiek idzie”. Ponieważ zostali wzięci z ziemi spośród żyjących, uważani są za „pierwociny dla Boga i dla Baranka” (Ap 14,4). „To są ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku” (Ap 7,14), którzy przeżyli ten trudny czas, jakiego jeszcze nie było, odkąd ludzie istnieją na ziemi; wytrzymali czas trwogi Jakubowej i podczas wykonania wyroków Bożych ostali się bez Pośrednika. Zostali wybawieni, ponieważ „wyprali szaty swoje, i wybielili je we krwi Baranka” (Ap 7,14). „I w ustach ich nie znaleziono kłamstwa; są bez skazy” (Ap 14,5) przed Bogiem. „Dlatego są przed tronem Bożym i służą mu we dnie i w nocy w świątyni jego, a Ten, który siedzi na tronie, osłoni ich obecnością swoją” (Ap 7,15). Zbawieni widzieli jak klęski i zarazy niszczyły ziemię, jak słońce okazywało wielką moc, rażąc ludzi swymi promieniami; sami zresztą znosili cierpienie, głód i pragnienie. Ale „nie będą już łaknąć ani pragnąć, i nie padnie na nich słońce ani żaden upał. Ponieważ Baranek, który jest pośród tronu, będzie ich paść i poprowadzi do źródeł żywych wód, i otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu” (Ap 7,16-17).

Księga Apokalipsy 15,2-4

Księga Apokalipsy 14,1-5

Księga Apokalipsy 15,2-4

Księga Apokalipsy 14,1-5

Księga Apokalipsy 7,9-17

Księga Apokalipsy 14,1-5

Księga Apokalipsy 7,9-17